

ΕΡΩΤΗΣΗ

Αθήνα, 23/3/2026

Του: Φωτόπουλου Στυλιανού, Βουλευτή Α' Ανατολικής Αττικής

ΠΡΟΣ: Τον κ. Υπουργό Περιβάλλοντος και Ενέργειας
Τον κ. Υπουργό Εσωτερικών

Θέμα: «Αναγκαία η λήψη πολιτικής πρωτοβουλίας για τη θεσμική απαγόρευση των όρων “private beach” ή “ιδιωτική παραλία”»

Κύριοι Υπουργοί,

Κατά το ισχύον νομικό πλαίσιο, ο αιγιαλός και η παραλία είναι κοινόχρηστοι χώροι και προορίζονται πρωτίστως για την ελεύθερη και ακώλυτη πρόσβαση του κοινού. Η παραχώρηση επιτρέπεται μόνο για απλή χρήση. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αναιρείται ο κοινόχρηστος χαρακτήρας των χώρων αυτών, ούτε να παρεμποδίζεται η ελεύθερη, απρόσκοπτη και ασφαλής διέλευση όλων των πολιτών προς αυτούς. Η ίδια η Εισαγγελία του Αρείου Πάγου, με την Εγκύκλιο 10/2023, που απευθύνθηκε προς τους Εισαγγελείς Πρωτοδικών της χώρας, υπενθύμισε ότι: «*Ιδιωτικές παραλίες, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο νόμος δεν γνωρίζει*», τονίζοντας, ταυτόχρονα ότι, κύριος προορισμός των κοινοχρήστων πραγμάτων είναι η ελεύθερη και ακώλυτη πρόσβαση του κοινού προς αυτά.

(βλ.: <https://eisap.gr/%CE%B5%CE%B3%CE%BA%CF%8D%CE%BA%CE%BB%CE%B9%CE%BF%CF%82-10-2023/>)

Κατόπιν του παραπάνω, θεωρούμε ότι **είναι άκρως αναγκαία η ανάληψη πολιτικής πρωτοβουλίας για την απαγόρευση της χρήσης των όρων «private beach», «ιδιωτική παραλία», «exclusive beach», «αποκλειστική παραλία» και κάθε άλλης συναφούς διατύπωσης, όταν αυτή χρησιμοποιείται για την περιγραφή αιγιαλού, παραλίας ή άλλου κοινόχρηστου παράκτιου χώρου στην ελληνική Επικράτεια.**

Η οικειοποίηση του αιγιαλού και των παραλιών θεωρούμε ότι δεν αποτελεί αθώα διαφημιστική υπερβολή, αλλά ευθεία παραπλάνηση με σκοπό να εκληφθεί ότι δήθεν δεν υφίσταται δημόσιος χαρακτήρας στην ελληνική ακτογραμμή, με σκοπό να εμπεδωθεί συστηματικά η ιδέα περί του ότι, τμήματα του αιγιαλού και της παραλίας μπορούν να εμφανίζονται στην αγορά, ως ιδιωτικά ή ως προορισμένα για αποκλειστική χρήση από πελάτες συγκεκριμένων επιχειρήσεων. Δια τέτοιων αθέμιτων πρακτικών: (α) αλλοιώνεται η έννοια του ως άνω κοινόχρηστου δημόσιου χώρου, (β) νομιμοποιείται κοινωνικά η ιδέα του αποκλεισμού των πολιτών από τις ακτές, (γ) υπονομεύεται η ελεύθερη πρόσβαση σε αιγιαλό και παραλίες, ως θεμελιώδης αρχή και (δ) παράγεται σαφώς παραπλανητική εντύπωση προς τους όποιους καταναλωτές, ιδίως δε, προς τους αλλοδαπούς επισκέπτες, ότι στην Ελλάδα υπάρχουν «ιδιωτικές παραλίες», υπό την έννοια της ιδιωτικής κυριότητας ή της αποκλειστικής νόμιμης χρήσης.

Το ανωτέρω περιγραφόμενο παρατηρούμε ότι εμφανίζεται σε ιστότοπους διαδικτύου πολλών ξενοδοχείων, αλυσίδων φιλοξενίας, τουριστικών καταλυμάτων, αλλά και στο προωθητικό τους υλικό. Είναι προφανές λοιπόν ότι δεν αρκεί η αποσπασματική διοικητική αντιμετώπιση ή η εκ των υστέρων διαμαρτυρία προς κάθε επιχείρηση χωριστά, όταν και όπου διαπιστώνονται τέτοιες πρακτικές, αλλά μια ευρείας εφαρμογής νομοθετική παρέμβαση, προς πάγια αποφυγή τους. Η χρήση του όρου «private beach», όταν αναφέρεται στις θεσμικά κατοχυρωμένες δημόσιες κοινόχρηστες παραλίες, δεν είναι απλώς λανθασμένη. Είναι όρος που: (i) προσδίδει ιδιωτικό χαρακτήρα σε χώρο κοινής χρήσης, (ii) δημιουργεί σύγχυση ως προς το νομικό καθεστώς του αιγιαλού και της παραλίας, (iii) λειτουργεί ως μηχανισμός εμπορικής ιδιοποίησης δημόσιου αγαθού και (iv) ενισχύει πρακτικές φυσικού ή κοινωνικού αποκλεισμού από την ακτή.

Για τους λόγους αυτούς, η αρμόδια για το θέμα πολιτική ηγεσία οφείλει να λάβει τα αναγκαία μέτρα, προκειμένου να αποφευχθεί κάθε παραπληροφόρηση, με το να προβεί σε νομοθετικές πρωτοβουλίες, ώστε να προβλεφθεί ρητά, δια νόμου, ότι η σχετική χρήση των όρων σε ιστότοπους διαδικτύου, ψηφιακές πλατφόρμες κρατήσεων, κοινωνικά δίκτυα, έντυπα, διαφημίσεις και σε πινακίδες συνιστά παραπλανητική και αθέμιτη εμπορική πρακτική. Περαιτέρω δε, είναι ανάγκη στο ίδιο νομοθετικό πλαίσιο να θεσπίζονται διοικητικές κυρώσεις, υποχρέωση άμεσης απόσυρσης του σχετικού περιεχομένου, μηχανισμός ελέγχου και μέθοδος υποδοχής των σχετικών καταγγελιών παραβίασης της νομιμότητας στο θέμα της παρούσας. Η προτεινόμενη ρύθμιση δεν αποσκοπεί στην παρεμπόδιση της τουριστικής ανάπτυξης, ούτε στην αμφισβήτηση της νόμιμης λειτουργίας παραθαλάσσιων ξενοδοχειακών Μονάδων. Αντιθέτως, αποσκοπεί στη διασφάλιση ίσων όρων ανταγωνισμού, στην αποτροπή παραπλανητικών εμπορικών πρακτικών και στην προστασία της διεθνούς αξιοπιστίας της χώρας ως προς τον κοινόχρηστο χαρακτήρα του αιγιαλού και της παραλίας.

Σε αντίθεση με τις ανωτέρω καταδικαστέες πρακτικές, η χρήση εμπεριστατωμένης διατύπωσης, νόμιμων περιγραφών, όπως: «παραλία με άμεση πρόσβαση», «οργανωμένη παραλία», «παραθαλάσσιο κατάλυμα» ή «beachfront hotel», κρίνουμε ότι είναι απολύτως επιτρεπτή. Το ζήτημα της παρούσας δεν είναι γλωσσικό. Είναι βαθύτατα θεσμικό, κοινωνικό και δημοκρατικό. Όταν η αγορά εκπαιδεύει το κοινό να αποδέχεται ως «ιδιωτική» την κοινόχρηστη παραλία, υπονομεύεται σταδιακά η ίδια η έννοια του δημόσιου χώρου. Η ελεύθερη και ασφαλής πρόσβαση στην παραλία είναι κατεξοχήν υπερκομματικό ζήτημα και αφορά όλες και όλους μας. Δεν συνδέεται μόνο με την προστασία ενός κοινόχρηστου δημόσιου χώρου, αλλά και με τη σωματική άσκηση, την ψυχική ευεξία, τη Δημόσια Υγεία και την κοινωνική ισότητα, όπως τεκμηριώνεται ευρύτερα στη διεθνή επιστημονική βιβλιογραφία για τα οφέλη της πρόσβασης σε φυσικούς και ιδίως παράκτιους/υδάτινους χώρους.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω,

Ερωτώνται οι κ. κ. Υπουργοί:

Προτίθεστε να λάβετε τις απαραίτητες πρωτοβουλίες, δρομολογώντας προς συζήτηση και ψήφιση στη Βουλή νομοσχέδιο που θα απαγορεύει τη χρήση των όρων «private beach», «ιδιωτική παραλία», «exclusive beach», «αποκλειστική παραλία» και κάθε άλλης συναφούς με τις ανωτέρω έννοιες διατύπωσης, όποτε και όπου αυτή χρησιμοποιείται για την περιγραφή αιγιαλού, παραλίας ή άλλου κοινόχρηστου παράκτιου χώρου μέσα στην ελληνική Επικράτεια;

Ο Ερωτών Βουλευτής

Φωτόπουλος Στυλιανός